

sosem tesz, mégse nyer. de hogyan is nyerhetne szegény,
amikor a húzásokat péntekenként tartják. kilencven kis
négyzettrács rabja lesz, s a szegénységből nem tudja
kibabonázni a gyerekkorom. én sem tudom magam
a gyerekkorból. de szerencseszámom lesz a tizenhármas,
ám péntekkel kombinálva is ugyanolyan marad, mint
bármely másik. a járdaköveket, a lépéseimet
néha majd még számolom, de ha látok egy fekete
macskát, soha többé nem fordulok vissza sehonnan.

Spanyolnátha, 2013/5.

Fekete Richárd

PEPITA

XIX.

Nem jártam még bányában
és nem éreztem a kas szűkösségét,
ahogy a tavasz benzinszagát sem.
Nem tudom, hogyan kell AK47-essel
lőni, gyámlyukat ásni,
és nem ismerem a halott katonák
gyermekeinek történetét.
Nem vagyok tisztában a robbanószerkezetek
működésével, a mechanikához és a kémiához
pedig egyáltalán nem értek.
Az éjjel menetelő század és az
elővájár sötétsége között
csak nehezen tudok különbséget tenni,
az ideológia működéséről alkotott
elképzeléseim pedig meglehetősen
egyoldalúak.
A feketét és a fehérét ugyan
könnyen megkülönböztetem,
de szürke szempárba máig
nem tudok belenézni,
a táguló pupillával és
a kifordított szem fehérjével
ugyanaz a helyzet.
A csarnokvíz látványát is
csak addig viselem el, amíg
a sárban úszkáló katonákra
és a földben úszkáló vajúrokra
gondolok.
Egyébként a bányászok nosztalgiáját
– az alvájárás melankóliájához hasonlóan –
nem teljesen értem, a nehéz
témákról pedig kifejezetten

nehezemre esik beszélni.
 Bányászgyerekként
 nem köszönök jószerencsét
 és nem mondok imát
 Borbála napján,
 farbőrugrásról pedig
 – ahogy te most tőlem –
 apámtól hallottam először.

XX.

Viszont huszonkét évet éltem panelben,
 ahol naponta éreztem a lift szükségét,
 '99-ben pedig a tavasz puskaporszagát is.
 Tudom, hogyan kell légpuskával
 konzervdobozra löni, grundháborúhoz lövészgödröt ásni,
 és ismerem a halott bányászok
 gyermekeinek történetét.
 Tisztában vagyok
 a sújtólégrobbanás
 folyamatával, pedig a fizikához és a
 kémiához
 egyáltalán nem értek.
 Az éjjel menetelő század
 sötéttségét könnyen megkülönböztetem
 a proligyerek sötéttségétől,
 az ideológiák működését pedig
 – alvás előtt, üveg bor után –
 elég jól átlátom.
 Ha sokáig nézem a konyha pepitakövét,
 a sakktáblát
 és az adásszünet hangyaháborúját,
 könnyen válik a fehér feketévé,
 a vörössel és
 a nem vörössel
 kicsit bonyolultabb a helyzet.
 A monoszkóp konokságát
 csak addig viselem el, amíg

a mocskokkal háborúzó angyalokra
 és a földdel háborúzó vajúrokra
 gondolok.
 Egyébként az eltúlzott színeket
 – a bányászok nosztalgiájához hasonlóan –
 elég jól megértem, a könnyű
 témákat pedig szorgalmasan
 igyekszem megnehezíteni.
 Bányászgyerekként
 nem köszönök áldás, békességet
 és nem mondok imát
 Boldizsár napján,
 a farbőrugrás kifejezést pedig
 – ahogy te most tőlem –
 apámtól hallottam először
 és másodszor is.

Jelenkor, 2013/9.